

สร้างงาน สร้างคน ทำทุกอย่างที่เป็น “บุญ”

วกมาพูดเรื่องสร้างวัดต่อไปใหม่ เมื่อคุณยายให้หลวงพ่อตัดตะ
ควมคุมการสร้างวัดอยู่ที่ท้องนา ในระยะเริ่มต้น คุณยายนั่งเรียกบุญ
หรือสมบัติละเอียดยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ทำให้มีคนตามมาทำบุญ
กับคุณยาย แล้วคุณยายท่านเล่าว่า ท่านพยายามให้ผู้คนที่ไปพบท่าน
รู้จักหลวงพ่อรัญมชโย ให้หลวงพ่อนั่งรับแขกแทนท่าน เมื่อหลวงพ่
ออตตชีโวบรรพชาอุปสมบทแล้ว คุณยายก็ให้รับแขกในท่านองเดียวกัน

“สององค์นี้ยายฝึกมากหน่อย เพราะจะให้เป็นกำลังสร้างวัด”

ข้าพเจ้าว่านี่ก็เป็นวิธีการอนชาญฉลาดยอดเยี่ยมของคุณยายอีกประการหนึ่ง การเบนความสำคัญไปให้ผู้อื่นดังนี้ ทำให้คนที่มาพบเพิ่มความอบอุ่นใจยิ่งขึ้น เหมือนมีคนต้อนรับเพิ่มขึ้น การกระทำดังนี้ควรถือเป็นตัวอย่างต่อคนรุ่นหลัง เพราะเท่าที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ การทำงานไม่ว่าจะเป็นทางโลกหรือทางธรรม ที่ไม่ก้าวหน้ามีแต่เสื่อมถอย เพราะไม่แบ่งความสำคัญให้ผู้อื่นเสียบ้าง ให้ใคร ๆ เห็นตนเองสำคัญเพียงผู้เดียว เมื่อสิ้นตนไปแล้ว คนภายหลังก็หมดศรัทธา จึงไม่ให้การสนับสนุนงานนั้นต่อไป ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน เช่น เรื่องทางศาสนา พอมีหลวงปู่หลวงพ่อดัง ๆ เกิดขึ้นที่ไหน ในระยะที่ท่านมีชีวิตอยู่ปรากฏว่าวัดของท่านเจริญรุ่งเรือง มีผู้คนไปมาหาสู่กันล้นหลาม พอท่านมรณภาพลงที่นั่นก็เสื่อมถอย เพราะนอกจากไม่มีการฝึกคนรุ่นหลังให้มีความสำคัญขึ้นสำรองไว้แล้ว บางแห่งคนใกล้ชิดพระภิกษุดัง ๆ เหล่านั้นยังทำเรื่องที่สร้างความเสื่อมเสียหนักยิ่งขึ้นไปอีก เช่น โกงเงินทำบุญไปเป็นของตัวเอง เป็นต้น ตัวอย่างมีขึ้นแล้วบ่อย ๆ ผู้ทำงานใหญ่จึงควรพึงพิถีพิถันเลือกคนที่อยู่ใกล้ชิดให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสม จะทำให้งานเจริญต่อเนื่องไปได้นาน แม้จะสิ้นอายุของตน

คุณยายสร้างวัดด้วยการทำสมาธิเรียกสมบัติละเอียด ในขณะที่ให้หลวงพ่อดังสองรับแขกเพื่อให้ได้สมบัติหยาบมาทันใช้

แม้สมบัติ “หยาบ” คุณยายก็ช่วยหลวงพ่อดังตาม ท่านบอกบุญใครได้ ท่านก็บอกทันที เช่น กุฏิพระ ๕ หลังแรกของวัด โรงครัว โรงทาน ที่สำหรับหุงข้าวและบ้านพักคนในครัว เครื่องใช้ในครัวแทบทุกชิ้น คุณยายบอกบุญจากลูกศิษย์และผู้คุ้นเคยทั้งสิ้น

เมื่อสร้างกุฏิพระเสร็จไปหลายหลัง มีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคสร้าง
กุฏิคุณยายให้ด้วย คุณยายและพระภิกษุในหมู่คณะของเราที่ทยอยกัน
บวชแล้ว จึงได้ย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย เมื่อ ปี พ.ศ.
๒๕๑๘

และเนื่องจากพระภิกษุทั้งหมดของวัด เป็นผู้ที่ปฎิญาณตนไม่
ลาสิกขาบท ก่อนบรรพชาล้วนแต่เคยเป็นลูกศิษย์คุณยายมาแต่เดิม
ในระยะต้นคุณยายจึงมักจู้จี้ท่านเรื่องให้เคร่งครัดในระเบียบวินัยต่าง ๆ
ไปบ้าง

